

S. N. Hansen: Jeg vil i Anledning af den ærede Ordførers sidste Bemærkninger kun tillade mig nogle faa Ytringer. Det forekommer mig, at vi ikke maa overse, at Forholdene virkelig have forandret sig, efter at Lovene om Fattigforsørgelse og Alderdomsunderstøttelse ere komne, i hvilke man har gjort disse Goders Opnaaelse afhængig af Indfødsret. Det forekommer mig, at Fejsten ikke ligger i, at der nu er flere, der faa Indfødsret end tidligere, men snarere maa ligge i, at vi have gjort disse Goders Erhvervelse afhængig af Indfødsret. Jeg synes dog ikke, at man af den Grund kan ønske, at vi skulle blive strengere imod de Mennesker, der paa Grund af deres lange Ophold her i Landet sige, at de mene at have erhvervet Forsørgelsesret og Udgang til Alderdomsforsørgelse. Vi maa tage Konsekvensen af, at Lovgivningen har stillet sig saaledes paa dette Omraade, og vi maa ogsaa finde os i, at flere søge Indfødsret. Jeg gør disse Bemærkninger, fordi jeg heller ikke kunde være enig med det ærede Mindretal (S. Jensen). Hvis Indfødsret kun som hidtil var en Betingelse for Opnaaelsen af politiske Rettigheder, vilde jeg synes, at det var i sin gode Orden, om man sagde, vi give kun under visse begrænsede Betingelser Udgang til politiske Rettigheder, saa kunde jeg med den ærede Ordfører være enig i, at vi burde sige som hidtil, at kun saa Mennesker burde have Indfødsret, og det har jo ogsaa været Stillingen hidtil, at de mange, der ikke brød sig om at faa politiske Rettigheder, søgte ikke Indfødsret, og saa blev Sagen paa sin rette Omraade. Efter at vi imidlertid have forandret Bestemmelserne saaledes, at vi sige: Betingelsen for, at Du kan faa Forsørgelsesret her i Landet, er, at Du har Indfødsret, synes jeg, at Lovgivningsmagten vilde stille sig fejlt, naar den afsvigte de Mennesker, der efter de naturlige Forhold være berettigede til at faa dette Gode. Jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører har Urret i at parallelisere vore Forhold med Udlandets, thi man maa vel lægge Mærke til, at der bør være Forskel paa disse Ting. Vi ere komne saa vidt, at vi sige, at en Mand kan ikke faa Forsørgelsesret, uden at han opfylder de Fordringer, der stilles til Opnaaelse af politiske Rettigheder, og det, tror jeg, er fejlt, og andetsteds gør man ogsaa Forskell derpaa. Vi ere næsten komne saa vidt, at vi i visse Tilfælde hindre en Mand i at faa Borgerkab, fordi han ikke kan faa Indfødsret, idet vi betinge Borgerkabs Meddelelse af, at han enten har Indfødsret, eller at han beviser, at han andetsteds er forsørgelsesberettiget, og dette Bevis kan han skundom ikke skaffe,

selv om han har været længe her i Landet. Disse Goder, Meddelelsen af Borgerkab og Forsørgelsesberettigelse, har man andetsteds gjort afhængig af Opholdets Varighed og deslige, og det skulde vi være blevne staaende ved, saa kunde vi have sparet adskillige fra at søge Indfødsret, som nu melde sig. Men jeg tror, at vi vilde gøre Urret, om vi for Fremtiden vilde sige, at Forsørgelsesberettigelse og Alderdomsforsørgelse vilde vi kun give Mennesker, der i meget nøje Grad ere knyttede til Danmark. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi jeg ikke kan se, at vi kunne blive meget strengere, end vi hidtil have været paa dette Omraade, og jeg kan heller ikke se andet, end at Udvalget ikke naar meget ved at sige, at der skal stringeres i saa Henseende, thi de have ikke funnet opstille andre Betingelser end dem, der altid have været fulgte. Der har kun været Tale om yderligere Beviser for, at de paagældende have været ordentlige Mennesker. Vi maa tage Sagen paa samme Maade som hidtil, og nogen stor Begrænsning kunne vi ikke vente i Fremtiden.

Det var den ene Bemærkning, jeg ønskede at gøre, fordi jeg ikke kan slutte mig til det ærede Udvalgs Forventninger om nogen lynderlig Tilbagegang i Antallet af dem, der søge Indfødsret, saa længe vi blive staaende ved den nuværende Affattelse af de omtalte Love. — Den anden Bemærkning, jeg vil gøre, gaar ogsaa i human Retning, idet jeg ganske kan henholde mig til, hvad den højtærede Minister sagde med Hensyn til Fordringen om Opfyldelse af Børnepligten. Jeg erkender, at Reglen der bør opfyldes, men ogsaa der forekommer Udvalget mig at gaa noget for strengt frem, naar det siger, at naar en Mand ikke i sin Tid, da han som ung kom ind i Landet, har meldt sig til Børnepligt, skal han bøde derfor, naar han i sine senere Aar søger Indfødsret. Hvis han bitterlig har forset sig, kan jeg forstaa, at man siger det, men forinden vi kunne stille os saa strengt lige over for en Mand senere i Livet, maatte man fra de offentlige Myndigheders Side have gjort det fornødne for, at han som yngre Mand blev opfordret til at melde sig til Børnepligt. Have vi ikke gjort det, saa er det for haardt bag efter at sige til ham: Fordi du i sin Tid, for en Snes Aar siden, har undladt at melde Dig, skønt Du maasse ikke vidste, at Du skulde gøre det, straffe vi Dig nu ved ikke at give Dig Indfødsret. Hvis det kun var politiske Rettigheder, det drejede sig om, var det en anden Sag, men fordi en Mand ukyldig i sin Tid har forsonet at melde sig til Børnepligt, mener jeg